

Sedaj pa spi v tihem grobu nje blago srce. Noben spomenik je ne diči, je ne slavi. Zato sem pa spisal ta skromni sestavek v spomin blagemu srcu — Kotnikovi Ciliki.

Slovečim možem se spomeniki postavljajo tukaj, a Cilika ga je dobila v nebesih — svoja dobra dela.

Angelar Zdénčan.

Božji dolg.

Bilčev Mihec je imel kaj dobro mater. Učila ga je vedno kaj koristnega in lepega. Če je prišel kak revež, dala mu je vselej obilen dar. Mali Mihec si je vse dobro zapomnil ter rad podal sosedovemu Jožku kos svojega kruha, da sta skupaj veselo jedla. Neko nedeljo gre Mihec po navadi z materjo v cerkev k sveti maši. Gospod župnik so pridigovali uprav o usmiljenih ljudeh, kako so ljubi Bogu, in kako jim vsak še tako majhen dar povrne stoterno. Vsak, kdor podari kaj ubožcu v božjem imenu, posodi Bogu. Vse to si je naš Mihec dobro zapomnil. Domov gredé je skrbno spraševal, če si more Bog vse zapomniti, kar kdo dobrega stori, ker je toliko ljudij na svetu. Mati ga lepo poučé, da Bog vé vse, ker je vseveden, in da nikoli ničesar ne pozabi, ker je vsako delo tudi dobro zapisano. A to gre Mihcu težko v glavo in ne more si kaj, da ne bi dejal: „Zares, potem mora Bog dosti pisati, če vse zapiše.“ Mati se mu nasmehnejo in pravijo, da vse to angelj varuh zapisuje ter Bogu pokaže.

Sedaj ni Mihec spraševal več, ampak sklenil je, kolikor mogoče vbogajme dajati, da bi več posodil Bogu. Vsak krajcar, ki ga je dobil, je dal vbogajme. Ker je pa menil, da je premalo, kar dobi od matere, postregel je rad večkrat kakemu tujcu, da si je tako zaslužil kak cvenk. A bal se je Mihec, da bi angelj varuh izpustil kak krajcar, zato je naredil vselej, kedar je podal krajcar vbogajme, na vrata črto, da je vedel, koliko ima izposojenega. Tako je nabral skupaj vsoto 25 kr. Z veseljem je povedal materi, da je Bogu posodil že četrť goldinarja. Mati ga pohvalijo, naj le podari, kedar more, pristavijo, da zanaprej si bo težje kaj

utrgal, ker pojde v mesto v šolo, in bo trda za krajcarje. Toda tu pride Mihcu pametna misel ter reče: „O, nič se ne bojte, mama, če bom potreboval, mi bo moral Bog vrniti, kar sem mu posodil, in potem bom že shajal. Gotovo mi dá več nego sem posodil, saj so gospod rekli, da vse stoterno povrne.“ Za nekaj dnij potem je bil Mihec že v mestni šoli, kjer se mu pa ni godilo posebno dobro. Dokler je imel še kaj, kar je prinesel od doma, se je že živelo, a peti dan je zmanjkalo domačega kruha, in revež ni dobil več nego trikrat na dan jesti. Tovariši so se dopoludne in popoldne veselo zabavali pri regljah in sadju, a on jih je gledal žalosten. Neki četrtek gre z gospodinjo v cerkev. Po sveti maši se ljudje razidejo, da ostaneta Mihec in gospodinja čisto sama. Nato dé gospodinja Mihcu, naj še nekoliko pomoli, dokler ne pride nazaj, da gre tačas na trg. Nekako vesel ostane Mihec v cerkvi. Takoj mu pride na misel, da je sedaj čas prositi Boga, naj mu ono povrne, ko ga nihče ne sliši in ne vidi. Zato gre bliže k altarju in začne precej glasno, naj mu Bog dá nazaj vse, ker je sedaj zelo potreben, ko nima nič malice. Toda Bog se ne oglasi in nihče ne pride, da bi vrnil Mihcu denar. Ves žalosten se vrne v svojo klop, a kako zarudí, ko zagleda gosposkega človeka stati ob klopi, ki se mu smeje. Prestrašen hoče mimo njega, a gospod ga prime za ramo in vpraša: „Deček, kdo si?“

„V šolo hodim.“

„Kaj pa ti je Bog dolžan?“

„Petindvajset krajcarjev sem posodil, sedaj pa nimam nič malice in bi rad imel, da bi mi vrnil.“

Tu se prikaže gospodinja ter hoče oditi z dečkom domov. Gospod še njo povpraša o Mihcu, in ker ga pohvali, da je priden dečko, reče tujec: „Glej, Bog ti je stotero povrnil, kar si mu posodil, a izročil je denar meni, ker ga ti še ne moreš rabiti. Jaz bom plačeval od sedaj zate. Pridi k meni in ničesar ti ne bo manjkalo.“

Tako je Bog Mihcu obilo povrnil njegove milodare, a bil mu je tudi hvaležen, kajti sedaj je že sam gospod, in pomaga obilo revežem in priporoča svojim ovčicam mej drugimi čednostimi zlasti usmiljenje do revežev.

J. O.